

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XX.

ČÍSLO 7

JÚL 2012

**Rozlúčka s kaplánom Branislavom - Nový kaplán Michal
Primície Dušana Hricka - Trojičná vigília - Povýšené kostoly
Chrám v nás - Projektovaním stavieb k Bohu**

Primíčna svätá omša Dušana Hricka 9. jún 2012, Farský kostol sv. Bartolomeja v Prievidzi

Rozlúčka s kaplánom Branislavom Markovičom 24. jún 2012, Farský kostol sv. Bartolomeja v Prievidzi

Chrám bez Boha je ako telo bez duše

7/12

Ak ste si niekedy položili otázku, prečo staviame Bohu chrámy a všetky odpovede vás skôr priviedli do rozpakov a nenašli ste nič uspokojujúce, to „pravé orechové“, tak je to potom všetko v najlepšíšom poriadku.

Ako to myslím? Hlavnou témou tohto čísla Bartolomeja, ktoré práve držíte v rukách, je pohľad na chrám - dom Boha a človeka. Je úplne prirodzené, že chrám je na jednej strane ľudský - prejavom viditeľný, hmatateľný a prítomný, ale na strane druhej je aj božský - obsahom prelínajúci svet Boha a človeka, ktorý presahuje naše myslenie.

Hoci chrámy sú dielom ľudských rúk a plodom geniality umelcov a architektov, čo spôsobuje, že sa na nich v plnosti odráža vplyv ľudských dejín a vývoj ľudského ducha, predsa skutočný život do nich vstupuje až vtedy, keď ich prah prekročí Boh.

Chrám bez Boha je ako telo bez duše, zvon bez srdca, rieka bez vody. Chrám je miesto, ktoré ide proti prúdu. Praotec Jakub zvolal: „Aké hrozné je toto miesto! Tu je naozaj dom Boží a tu je brána do neba!“ Bolo to vtedy, keď utekal pred svojim bratom Ezauom a unavený zaspal. Vo sne videl rebrík, ktorý ho spojil s nebom.

Pre mnohých sa v histórii stal chrám „hrôzou“, lebo nám pripomína, ako žijeme, resp. lepšie povedané, ako mnohokrát nežijeme. Stáva sa svedectvom pre všetkých o pravom zmysle života. Aj preto ho mnohí vidia neradi. A naopak, sú tí, ktorí rozdeľujú všetko, aby tento znak a miesto prebývania Boha medzi nami mali blízko seba.

Vďaka Bohu, že aj v našom meste sú chrámy, miesta, kde nebo zostupuje na zem. Ten najstarší má-

me na Mariánskom vršku a pripomína múdrosť i duchovnú hĺbku našich praprapraobyvatelov. Hlavným chrámom je vždy chrám farnosti. V našom meste je hneď druhým najstarším chrámom a nesie titul a meno apoštola sv. Bartolomeja.

Druhým farským chrámom v meste je zhodou okolností ten najmladší, Kostol sv. Terézie z Lisieux.

V časech rekatolizácie na územie mesta prišli na pozvanie grófy Pálffyovej jezuiti, ktorých onedlho vystriedali piaristi. Grófka Pálffyová založila fundáciu na podporu výstavby kláštora piaristov, ku ktorému patrí aj krásny barokový Kostol Najsvätejšej Trojice.

Je to dar, že môžeme pozorovať, ako ľudské cítenie vyjadriť svoj vzťah k Bohu v jednotlivých etapách dejín mesta. Tak či tak, románsky, gotický, renesančný, barokový alebo moderný, každý chrám je darom v ktorom nebo zostupuje na zem k človeku. Je to miesto azylu pokoja. Nech Boh žehná všetkých, ktorí sa o tieto miesta starajú.

Martin Dado, dekan

Foto: uecollegeconnect.wordpress.com

Personálne zmeny kňazov

Pán kaplán Branislav Markovič odišiel z našej farnosti na nové pôsobisko - do Ríma, kde sa bude venovať štúdiu dogmatickej teológie. S pánom kaplánom sme sa rozlúčili 24. júna 2012 pri sv. omši o 9:00 vo Farskom kostole sv. Bartolomeja. Dekrétom diecézneho administrátora bol menovaný za kaplána do farnosti Prievidza-mesto d.p. Michal Lajcha, doterajší kaplán vo farnosti Partizánske.

Vo farnosti Prievidza-Zapotôčky je od 1. júla 2012 novým kaplánom dp. Dominik Jáger. Doterajší kaplán dp. Oliver Černák pôsobí vo farnosti Nitrianske Pravno.

Text: -av-; Ilustračné foto: -mm-

Privítali sme nového kaplána

Prvá júlová nedeľná večerná svätá omša v prievidzskom farskom kostole nebola taká, ako zvyčajne. Tí, ktorí sa na nej zúčastnili, mali možnosť spoznať a privítať nového pána kaplána Michala Lajchu, ktorý až donedávna pôsobil vo farnosti Partizánske.

Jeho predstavenie prebehlo počas začiatku svätej omše. Slova sa ujal vdp. Ján Kraus. Počas príhovoru spomenul ich spoločné roky strávené v seminári a veľa zážitkov, ktoré spolu prežili a budú na ne dlho spomínať.

Omša sa niesla v uvoľnenom duchu a atmosféra na nej bola príjemná. K záveru svätej omše sa uskutočnilo privítanie nového pána kaplána medzi nami. Výraz na jeho tváriľ značil prekvapenie a radosť v jednom.

Veríme, že sa mu u nás bude páčiť aspoň tak, ako na miestach, na ktorých doteraz pôsobil. Všetci mu prajeme len to najlepšie a aby ho nové miesto, na ktorom sa nachádza, naplňalo radosťou a pokojom.

Text: -ie-

Ilustračné foto: Facebook

Primície novokňaza Dušana Hricka

V sobotu 9. júna 2012 o 16:30 odslúžil vo Farskom kostole sv. Bartolomeja svoju primičnú svätú omšu Prievidžan, rehoľník Dušan Hricko OCD z rádu bosých karmelitánov, rehoľným menom brat Dušan Mária od Božieho Milosrdenstva.

Do kňazskej a rehoľnej služby v mene celej farnosti Prievidza-mesto vyprosujeme hojnosť darov Ducha Svätého a Božieho požehnanja.

Text: -av-; Foto: -mm-

Noc kostolov aj v Diviakoch nad Nitricou

Noc kostolov je akcia, ktorá u nás nemá dlhú tradíciu. 1. júna sa na Slovensku konala po druhýkrát. V našom okrese sa do nej zapojil Kostol Najsvätejšej Trojice v Diviakoch nad Nitricou.

Sedemstoročný kostol v Diviakoch nad Nitricou zažil už mnoho bohoslužieb a koncertov, ale prvý júnový večer v roku 2012 bol niečím výnimočný. Program sa začal vystúpením domáceho zboru Šumienky. Hneď po nich sme svoje koncertné číslo predviedli my, hostia z Veľkej Lehôtky, hudobná skupina SPRAY. Potom sme vystúpili do kostolných veží. Mohli sme nahliadnuť do histórie chrámu. Obhliadli sme si starobylé knihy a bohoslužobné rúcha a všetci sme spoločne pocítili dotyk dejín.

Po prehliadke veží vystúpila domáca speváčka Petra Vajdová. Organizátorka podujatia Martina Kováčová nám priblížila históriu kostola a mladí gitaristi Lukáš Sobota a jeho brat nám otvorili dvere do tajomstva ticha a duchovna, ktoré završilo stíšenie sa pri rozjímaní.

Táto akcia u nás síce nemá dlhú tradíciu, ale bola o to srdečnejšia. Nálada v kostole sa niesla v duchu rodinnosti, duchovnosti, histórie i adrenalínu. Veď stúpať po schodoch, ktoré sú v chráme stovky rokov, alebo dotýkať sa päťstoročných dverí, to sa človeku nepodarí každý deň. Za toto všetko ďakujeme všetkým organizátorom jedinečného podujatia - Noci kostolov v Diviakoch nad Nitricou.

Text: Ing. Branislav Bullo
Foto: Jozef Bullo st.

7/12

Žíme podľa pravdy a v láske (Ef 4,15)

Blahoslavený sv. Otec Ján Pavol II. neúnavne a s veľkou horlivosťou sa držal tohto slova sv. Pavla a tým otváral srdcia mnohých ľudí. V mesiaci jún, počas môjho liečenia v Dudinciach, sme s manželom navštívili kostol Božieho Milosrdenstva v neďalekej dedine Terany, kde je relikvia krvi blahoslaveného Jána Pavla II. Bola to pre mňa veľká udalosť môcť si aj bozkom uctiť krv, ktorá kolovala v žilách blahoslaveného Jána Pavla II. Administrátorom

tejto farnosti je rodák zo Sebedražia dp. Marek Hraňo, ktorému som položila niekoľko otázok.

Váš farský kostol je zasvätený Božiemu Milosrdenstvu. Čo to pre Vás znamená?

Božie milosrdenstvo je pozvaním tejto doby od Boha, ktorý rád odpúšťa, aby sme si uvedomili túto jeho veľkú lásku. Dar odpustenia je veľkonočným posolstvom. Je to však ponuka, ktorú Boh rád preukazuje všetkým, ktorý po ňom túžia. Pre mňa je Božie milosrdenstvo pozvaním k uvedomeniu si vlastnej hriechnosti, ale aj veľkosti pred Bohom cez pokánie.

Čo Vám dalo impulz pri hľadaní relikvie do tohto kostola?

Blahoslavený pápež Ján Pavol II. je apoštolom Božieho milosrdenstva a preto som sa pokúsil získať jeho relikviu do nášho kostola, ktorý má byť zasvätený tomuto tajomstvu. Má pripomínať pozvanie stať sa podobnými apoštolmi aj všetkým nám.

Ako sa Vám ju podarilo získať?

Napísal som žiadosť na arcibiskupský úrad v Krakove, ktorú podpísal aj náš diecézny administrátor Mons. Marián Bublinc, čím podporil túto moju žiadosť. Vyjadril som v nej túžbu, aby prítomnosť tejto relikvie pomohla šíriť úctu k Božiemu milosrdenstvu v našom kraji. Osobne som si bol relikviu prevziať na kúrii v Krakove.

Zažili ste už na príhovor blahoslaveného Jána Pavla II. vyslyšanie nejakej prosby? Veríme, že je mocným orodovníkom pre Váš osobný život i pre Vašu farnosť.

Aj ja verím, že je mocným orodovníkom a že nám bude vyprosovať silu žiť poriadny kresťanský život. Zatiaľ som osobne nezažil vyslyšanie nejakej konkrétnej prosby. Ale v predvečer nedele, v ktorú som slávnostne priniesol relikviu do nášho kostola, som mal možnosť podmienenčne zaopatríť sviatosťou pomazania chorých svojho mladého priateľa a jeho kamaráta, ktorí sa zabili pri autonehode a chcem veriť, že to mohlo byť aj zásluhou tohto blahoslaveného.

Vieme, že študujete v Poľsku cirkev-
né právo. Prajeme vám veľa Božieho
požehnania a darov Ducha Svätého
pre toto štúdium a pre celú farnosť.

Za odpovede ďakuje
Ing. Edita Pogorieľová
Foto: rkfu.webnode.sk a autorka

Trojičná vigília u piaristov

Týždeň pred Trojicou býva vždy plný. Nevieť čím to je, že sa nám „podarí“ väčšinu programu riešiť až pár dní pred vigíliou. Možno je to aj preto, že keby bolo všetko dokonale pripravené, sústredili by sme sa viac na prezentáciu a „dokonalosť“, ako na cieľ, pre ktorý to všetko robíme - osláviť nášho Boha.

Je pokorujúce, keď máme takýto veľký cieľ a robíme to na poslednú chvíľu. Poukazuje to na našu ľudskosť. Ale zároveň je Boh jediná nádej na úspech. Na Jeho Ducha sa musíme spoliehať v každom rozhovore, v každom rýchlym rozhodnutí. Vtedy, keď sme v pokušení upadnúť do nervozity a zúfalstva z nedostatku času, alebo hnevu, keď niekto na niečo zabudne, je to Boží Duch, ktorý nám dáva Pokoj. A keď sme unavení, potvrdzuje to slovo: „*Tí, čo dúfajú v Pána, dostávajú novú silu, získavajú krídla ako orly, utekajú budú a neustanú, budú putovať a neomdlejú.*“ (Iz, 40, 31)

Osobne sa vždy veľmi teším na čas prípravy Trojičnej vigílie. Som rada v spoločenstve ľudí, ktorí chcú svoje dary využiť na oslavu Boha. Táto túžba zjednocuje a jednota je oslobodzujúca, dovoľuje každému cítiť sa ako doma, cítiť sa potrebný a užitočný.

Je skvelé, že tento program začína svätou omšou. Na chvíľu sme mohli všetku organizáciu vypustiť z hlavy, počúvať radostnú kázeň prievidzského kaplána Janka Krausa. A oslava nášho Boha sa mohla začať, teraz, keď sme ho prijali.

Intro programu tvorilo tajomstvo. To Božie tajomstvo, ktoré my ľudia chápeme len máličko. Božia Trojica - Otec so Synom - sú si takí blízki, až sú jeden a ich Láska je taká veľká, až je zosobnená v Duchu Svätom. A my - tí, pre ktorých Boh stvoril túto zem, hoci nemusel; tí ktorým dal všetko, dokonca stratil svoj život, pretože tak veľmi miluje - my sa z toho radujeme.

Chalani z kapely GodKnows zahrli pár piesní a potom už páter Juraj privítal host'a Braňa Škripeka. Ten muž je Boží bojovník v parlamente. Modlí sa za poslancov a prináša do vlády túžbu modliť sa a prosiť Boha

o pomoc pri vedení štátu. Okrem toho je evanjelizátor a prekladateľ a má ženu a deti. Do kameňov na terase pred svojím domom zabetónoval rôzne veci ako mince a hodinky, aby sa ľudia, ktorí ho navštvia, usmiali. Dokonca tam má kameň s nápisom - „Kto je bez hriechu nech prvý hodí kameňom. - Ježiš Kristus.“ Rozprával o svojom živote a o tom, čo znamená stratiť svoj život a nájsť ho. O očistení Ježišovou krvou, o spoločenstvách a poprosil o modlitbu za slovenskú vládu. Slovensku nepomôže, keď budeme kritizovať politických vodcov. Sú to naše autority, dané Bohom, mali by sme im žehnať a modliť sa za nich.

Braňo sa potom modlil spolu s kapelou Šiesty zmysel. Keď som prichádzala na ich modlitbu, ani mi nenapadlo rozmýšľať nad tým, čo hrajú, ako to hrajú, ani či to je dobre ozvučené, pretože oni hrajú pre Boha. Bola to krásna modlitba.

Potom nasledovalo divadlo, ktoré pripravili naši najnovší členovia spoločenstva. Prekonali očakávania, keď sa s horlivosťou vrhli do nacvičenia divadla, čo nikdy predtým nerobili, a keď ich ani tréma, ani nedostatok času nezastavili. Predviedli nám príbeh človeka, ktorý v najťažšej chvíli našiel Priateľa a potom Ho zradil. Stretol to, čo mnohí vo svete prežívajú - bolesť,

zúfalstvo, klamstvo. Keď už ho čakala len smrť v beznádeji, zachránil ho Ten, ktorého opustil... Ježiš.

Posledná scénka hovorila o hriechu. O pokušení. O tom, ako človek neodmieta pokušenie, upadá do hriechu a spolu s ním ničí Lásku, Pokoj a Radosť. Prichádza Bolesť, Smútok a Nenávisť. A tak vzniká v tomto svete chaos. Ten chaos nezastaví nikto a nič, stále sa stupňuje, až kým nepadneme na kolena pred tým, ktorý zomrel pre to, aby sme to už viac nemuseli prežívať.

„Kto sa bude usilovať zachrániť si život, stratí ho, a kto ho stratí, získka ho.“ Tento citát chápem, keď sa pozriem na život, aký na zemi žil Ježiš. Ani chvíľu nežil pre seba. Všetko robil pre ľudí.

Myslím, že to isté by sme mohli urobiť my. Žiť pre Neho, i keby to malo znamenať menej myslieť na seba. Ved' predsa On neváhal dať svoj život. Dá nám všetko, čo potrebujeme, takže o svoje potreby sa strachovať nemusíme.

A stane sa, ako povedal: keď mu svoj život dáme, On nás naučí žiť. Keď zabudneme na svoju pýchu a svoj strach a na to, čo chceme my - On nám dá to, po čom túžime a ešte oveľa viac. On je snom každého človeka, On je ten, po ktorom túžime. Náš Boh.

Text: Lucia Sekerová
Foto: Radovan Bezák

Svedectvo z Trojičnej vigílie

Na vigíliu k Najsvätejšej Trojici chodievam ako odchované dieťa u piaristov každý rok. Kedysi bol program zostavený z vystúpenia gospelových spevákov, kapiel, prípadne nejaká scénka. Bola som malé dievča, nadšene som spievala, tliekala, hmkala si chytľavé melódie a texty. A páčilo by sa mi to aj dnes.

Rokmi sa program menil, pribudli modlitby chvál, svedectvá, prednášky, veci predtým v Prievidzi a tiež v mojom živote nevidané a neslýchané. Tiež som si to oblúbila.

Táto vigília však bola pre mňa iná, nemôžem povedať, že by sa mi „len“ páčila. Prišiel totiž chlapík z ľudu, ktorý sa snaží čo to zmeniť v slovenskom parlamente. Možno by si niekto povedal, čo je to, politický míting?! Alebo si prišiel robiť promo, aby si udržal voličov, tých, čo ho do parlamentu dostali?! Nikomu neberiem právo na takýto názor. No ja som pri počúvaní jeho slov zostala ako obarená.

Ženatý muž s tromi deťmi, hovoriaci o nich a o svojej manželke ako o najväčšom poklade na svete, s nadšením rozprával, ako deťom približuje biblické príbehy s poučeniami, ktoré si majú do svojho života vziať, ako sa s nimi modlí, ako sa jeho chlapci modlili, aby mal ocko robotu... Žiadne vznešené frázy, abstraktné vety... Len život, ktorým chce svedčiť, že sa zaľúbil do Otca, Syna i Ducha Svätého.

Veta, ktorá ma najviac zasiahla, bola, že ak sa raz dostaneme do neba, prví ľudia, ktorých pred nebeskou bránou stretneme, budú tí, za ktorých sme sa tu na zemi modlili, ktorým sme láskou a modlitbou dopomohli k tomu, aby sa do nebeského kráľovstva dostali.

Mám svoj život, rodinu, priateľa, školu, priateľov, svoje radosti aj kríže, som veľmi zaneprázdnená. Často poviem to, čo aj Braňo Škripek spomínal: „Pomodlím sa za teba, chápem, že máš problém, je mi to ľúto, pomodlím sa za teba. Pomodlím sa za teba neskôr... Prejde mesiac, stretnem svojho priateľa v meste a ani si na to nespomeniem...“ Ale ako to vyzerá, keď sa za môjho blízkeho pomodlím hneď? Môj brat zo spoločenstva sa za mňa pomodlil hneď, bez rozmyšľania, bez toho, aby som mu vôbec povedala, že to tak veľmi potrebujem. Nech mi teraz niekto skúsi povedať, že za tým nebol Duch Svätý.

Odnášam si z tohtoročnej vigílie nádej, radosť, že ak ma ľudia okolo mňa majú tak radi, ako veľmi ma musí mať rád Boh. Nosím v sebe túžbu milovať a modliť sa za tých, ktorých mi Boh pošle do cesty.

Deň rodiny v znamení rozprávky Sol' nad zlato

V stredu 30. mája 2012 sa v Kostole Najsvätejšej Trojice konalo vystúpenie žiakov z Piaristickej základnej školy F. Hanáka pri príležitosti Dňa rodiny. Deti prvého stupňa spolu s niektorými žiakmi piateho a šiesteho ročníka si pripravili pod vedením triednych učiteľiek pozmenenú verziu známej rozprávky Sol' nad zlato s vlastnou hudobnou a tanečnou choreografiou.

Hlavné úlohy obsadili naši najmenší - prváčikovia. Program uviedol Dávidko Petráš z 1.A triedy a zároveň získal aj úlohu rozprávača.

Príbeh začal tancom talentovaných piatakov, ktorí predstavovali kráľovských radcov. Neskôr nasledovala asi najobľúbenejšia časť rozprávky Sol' nad zlato. Dve z troch dcér vyjadрили lásku k otcovi - kráľovi prostredníctvom svojich talentov, najmladšia dcéra svojou múdrosťou.

Najstaršiu dcéru hrala Laura zo 4.A, ktorá mala svojho otca rada ako svoje ohybné vyšportované telo a ním prejavovala lásku ku gymnastike. Druhá dcéra otca ľúbila ako svoje najdrahšie šaty, ktoré sama navrhla. V tejto časti rozprávky predviedli tretiačky veľmi peknú tanečnú choreografiu „Ó, šaty“. Náhle sa dej zdramatizoval, pretože sa na scéne objavila najmladšia dcéra, skromná Maruška. Svoju lásku k otcovi prejavila pomocou soli, pretože tá je pre ľudí vždy dôležitá a potrebná. Pre kráľa to bolo ponížujúce, preto dcéru vyhnal do lesa. Princezná tu však stretla dobrú starenku so starčekom, ktorých hrali dvaja piataci. Maruška s radosťou prijala prácu, čo jej ponúkli. Bola to práca pastierky oviec.

Druhú časť deja zahájili žiaci 2.A triedy s hudobným a tanečným vystúpením o ovečkách. Za nimi nasledovali prváčikovia ako malí kuchári, ktorí v kráľovstve museli variť samé neslané jedlá a tie už nikomu nechutili. Príbeh ďalej pokračoval veľ-

mi napínavo, no kráľ nakoniec uznal, že sa mýlil, keď sol' považoval za bezcennú. Ospravedlnil sa Maruške a napokon ju vyhlásil za kráľovnú.

Divákovi sa program, súdiac podľa obrovského aplauzu na záver, veľmi páčil, dokonca sa všetci postavili ako v naozajstnom divadle. Deti si užili svoju chvíľu slávy a my im to zo srdca prajeme. Vystúpenie v nás totiž vzbudilo pocit dôležitosti maličkostí, ktoré si máme vážiť. Sme na hercov a hudobníkov veľmi hrdí. Gratulujeme!

Program ukončil páter Ján Hríb, SchP. záverečným príhovorom a požehnaním. V ňom zdôraznil význam slov Pána Ježiša o tom, že **máme byť ako sol' zeme**. Ľudia odchádzali v ten deň z kostola s velikánskym úsmevom na tvári a radosťou v srdci, ktorú v plnosti vedľa vyčaril predovšetkým deti.

Pripravili žiačky 6. A triedy: Karolínka, Miška, Terezka a Andrejka

S radosťou pôjdeme do domu Pánovho

Tu som doma. V Božom chráme, blízko pri Bohu, ktorý denne na oltári zomiera a obetuje sa za nás, aby mohol s nami navždy prebývať v Eucharistii. Tu je miesto, kde si po námahe dňa alebo týždňa, často pretážená prácou a rôznymi starosťami, odpočiniem, nadobudnem stratený pokoj a dostanem skrze Božiu milosť posilu pre svoje telo i dušu.

Som presvedčená, že každý z nás má nejaký svoj oblúbený chrám, kde akoby nachádzal odpovede na rôzne otázky, či už cez obrazy, symboly v ňom, alebo cez ľudí. Nie je však ľahké charakterizovať takéto miesto, pretože v každom Božom chráme sa nám prihovori niečo alebo niekto iný, a tak nám sprostredkuje Boží dotyk.

Ale predsa, možno je dobré, ak veriaci človek má svoj oblúbený chrám a v ňom „svoje miesto“. Pre mňa je ním Kostol Najsvätejšej Trojice a Nanebovzatia Panny Márie v Prievidzi (piaristický kostol). Nebolo to vždy tak, lebo najoblúbenejším chrámom bol pre mňa v každom čase ten najužšie spätý s mojím každodenným životom. Aj preto mám už asi päť najoblúbenejších kostolov.

Čo ma najviac fascinuje na Kostole Najsvätejšej Trojice? Na prvom mieste je to bohostánok miesto, kde neustále prebýva Boh v Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej. Je ako magnet pre moje srdce, moju myseľ i moje telo. Akosi prirodzene túžim byť blízko pri ňom.

No často prenikne do srdca i myšlienka nedôvery, že „nie som hoden byť blízko pri Bohu pre svoju hriešnosť“. Vtedy ma upokojí obraz Panny Márie Škapuliarskej nad oltárom, ktorý akoby mi hovoril, že Matka nás nikdy neодоženie, pretože je plná lásky a milosrdenstva. Pre dieťa predsa nie je prirodzené, keď je ďaleko od svojej mamy. Panna Mária nás, pošpinených hriechom, pri-

kryva svojím rúchom čistoty. Ním je škapuliar v jej rukách. Preto prichádzam k Božiemu Synovi tak blízko práve v dôvere cez ňu, Božiu Matku i našu Matku.

Moju pozornosť v kostole pravidelne upúta aj obraz na druhej strane oproti oltáru, na ktorom je Pán Ježiš, pod ním jeho Božské Srdce a úplne najnižšie obraz Božieho Milosrdenstva. Táto trojica obrazov určite nie je náhodná. Akoby sa cez ňu zjavovala láska Božieho Syna vytekajúca z jeho Božského Srdca ako MILOSRDENSTVO. Vtedy myslím na to, že Božie Milosrdenstvo nie je iba obraz, ale je to pozvanie pre každého kresťana, pre každého veriaceho v Božieho Syna, aby zjavoval lásku Božského Srdca Ježišovho tomuto svetu konkrétnym spôsobom - cez odpustenie tým, ktorí mu ubližujú, niekedy dennodenne.

Keď v živote prežívam ťažkosti, boje, krízy, v kostole sú dve miesta, kam ich „kladiev“. Pod kríž. Ten

prvý je pri oltári a ten druhý na prvom veľkom obraze vľavo, ktorý znázorňuje Golgotu. V mojej bolesti ma upokojí vedomie, že Pán Ježiš prežíva bolesť spolu so mnou a ešte ďaleko viac ako ja. V utrpení nechcem byť ako lotor na kríži, ktorý si myslel, že na svete existuje iba jeho utrpenie (a to zaslužené). Túžim byť ako kajúci lotor, ktorý svojimi slovami povýšil Boha za Kráľa všetkého. Hoci tento lotor telesne, a verím, že aj duševne, trpel tiež veľmi bolestne.

Boh mi vo svojej láske dal milosť prežiť v jeho chráme aj veľa krásnych chvíľ plných najčistejšej a najvrúcnejšej radosti. Takmer vždy túto radosť sprevádzali anjeli, ktorých je plný kostol. Najmocnejší z nich - archanjel Michal - stojí blízko pri oltári. Vždy mi pripomenie slová zo Svätého písma:

„Preto si vezmite Božiu výbroj, aby ste mohli v deň zla odolať, všetko prekonať a obstáť! Stojte teda: bedrá si prepášte pravdou, oblečte si pancier spravodlivosti a obujte si pohotovosť pre evanjelium pokoja! Pri všetkom si vezmite štít viery, ktorým môžete uhasiť všetky ohnivé šípy zloducha! A zoberte si aj prilbu spásy a meč Ducha, ktorým je Božie slovo! Vo všetkých modlitbách a prosbách sa modlite v každom čase v Duchu! A v ňom vytrvalo bďte a proste za všetkých svätých!“ (Ef 6, 13-18) Práve obraz archanjela Michala cez slová sv. Pavla ma povzbudzuje k odvahe, vytrvalosti v modlitbe a plnení si povinností. Popri ňom však nemožno prehliadnuť aj malých baculatých anjelikov všade dookola. Najviac zo všetkých zaujal moju pozornosť jeden v obraze Najsvätejšej Trojice hore nad oboetným stolom (v nebi). Je maličký a ukrýva sa „v tieni krídel“ väčšieho anjela napravo, ktorý drží v rukách korunu dvanástich hviezd patriacu Panne Márii Nanebovzatej. Občas v myšlienkach nasledujem tohto malého anjelika a predstavujem si, ako je mu „tam hore“ dobre. Možno asi tak, ako nám po prijatí Eucharistie.

Moje posledné dve obľúbené miesta v piaristickom kostole sú veľmi úzko prepojené - sochy Najsvätejšej Trojice spolu s Pannou Máriou v hornej časti kostola - v nebi. Tu sa mi zjavuje naša nádej na večnú lásku v spoločenstve, nádej na Nebeské kráľovstvo, ktoré je pripravené pre „maličkých, pokorných a čistých“. Takou je v plnosti Panna Mária odetá v zlatom rúchu vystupujúca do neba.

Práve preto, aby sme sa všetci stali čistými pre nebo, sa denne na oltári aj v tomto chráme prostredníctvom kňaza obetuje za nás Pán Ježiš. Ale vtedy

už (okrem slov niektorého z našich pátrov - kňazov) nevnímam obrazy zvonka, ale vnútri, vo svojom srdci. Tam Boh skrze milosť vytvoril iný chrám, do ktorého chce vstúpiť a prebývať v ňom.

Hoci sme všetci nehodní, naplňa ma bázeň pred tým, že každý z nás je skrze Pána Ježiša Krista vo svojom srdci pozvaný stať sa útočiskom pokoja, lásky, radosti a útechy pre druhých. Preto veriaci človek nie je ten, ktorý od seba ľudí odháňa, ale naopak, ktorý ich slovami Pána Ježiša vo svojom srdci pozýva: „*Pod’te*

ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení a ja vás posilním.“ (Mt 2,28)

Napokon ešte jedna dôležitá vec. Mám rada naše pani kostolníčky, lebo mi pripomínajú, že každý chrám je neustále potrebné upratať, vymeniť v ňom kvetiny, zapáliť sviece, aby bol naozaj dôstojným príbytkom Boha.

Text: Elena Blašková

Foto: Silvia Kobelová
a Andrej Kováč

Vchádzam do chrámu...

Vchádzam do chrámu a sýtim sa jeho temnotou. Sadám na stoličku, celkom vzadu a celkom v kúte. A som tu. A si tu Ty, Bože. Môžeš začať hovoriť. Ja počúvam... Rozžiarí sa niekoľko svetiel a zazvoní zvonec. Omša začína. Pridávam sa k davu volajúcemu na Tvoju slávu a prosiacemu o Tvoju pomoc. Je nás málo, no volanie našich srdc je silné. Sme tu a modlíme sa... Všetko je také pokojné...

Vošla som do chrámu. No nemohla som vojsť len tak. Nemala som vstupenku, preto som musela čakať až na záver prúdiaceho davu ľudí mávajúcего žltými papierikmi. Potom ma ešte čakala prehliadka skenovacieho stroja. Sadla som si na prvé voľné miesto, ktoré bolo nablízku. A čakala som...

Zanedlho prišiel pápež. Pozornosť ľudí sa okamžite sústredila na neho. Cvakanie fotoaparátov, vyliezanie na stoličky... Už hovoril, ale ruch neprestával. Ľudia si šepkali, ukazovali, tlačili sa... A v bočných lodiach sa stále pohybovali noví a noví turisti, fotiaci historické pamiatky, obdivujúci architektúru a pramálo sa zaujímajúci o to, čo sa tu deje.

Pápež slúžil omšu, ale to bolo jedno. Prestalo to baviť aj niektorých z tých, čo sedeli. Ved’ aj tak nerozumejú... Dvíhali sa a odchádzali

a na ich miesta prichádzali noví. Pozrieť sa na „turistickú atrakciu“ alebo sa skloniť pred Pánom života a smrti...?!!!

Vchádzam do chrámu. Je menší ako ten, v ktorom som bola. A nemá ani takú historickú hodnotu. Kľučí v ňom iba pár ľudí... Ale vedia, prečo prišli... Sadám na stoličku, celkom vzadu a celkom v kúte. A som tu. A si tu Ty, Bože. Môžeš začať hovoriť. Ja počúvam... Rozžiarí sa niekoľko svetiel a zazvoní zvonec. Omša začína. Pridávam sa k davu volajúcemu na Tvoju slávu a prosiacemu o Tvoju pomoc. Je nás málo, no volanie našich srdc je silné. Sme tu a modlíme sa... Všetko je také pokojné...

Musela som ísť do Ríma, aby som pochopila, aké bohatstvo - mám DOMA...

Petra Humajová

Povýšené kostoly

Bazilika je pojem, ktorý sa vzťahuje na niektoré významné kostoly na základe formálneho zvolenia či nepamätného zvyku z dôvodov, ktoré nie sú presne definované. Baziliky sa v tomto zmysle delia na väčšie či patriarchálne - *basilicae maiores* a menšie - *basilicae minores*. Povýšenie kostola na baziliku schvaľuje pápež.

Za väčšie baziliky sa považujú predovšetkým štyri veľké rímske kostoly - Bazilika sv. Petra, Lateránska bazilika, Bazilika Santa Maria Maggiore a Bazilika Sv. Pavla za hradbami, ktoré ste určite neobišli, ak ste niekedy putovali do Ríma. Hlavným poznávacím znakom väčšej baziliky je svätá brána, ktorá sa otvára iba počas svätých rokov, napríklad pri jubileu roku 2000. Baziliky maiores sa nazývajú tiež patriarchálnymi bazilikami, pretože symbolicky predstavujú jednotlivé staroveké patriarcháty.

Okrem týchto kostolov získalo privilégiu patriarchálnej baziliky ešte niekoľko ďalších kostolov, napríklad bazilika sv. Františka v Assisi. Je v nich umiestnený pápežský sedes a oltár, na ktorom sa slúži liturgia iba so súhlasom pápeža.

Oveľa viac je menších bazilik a to v mnohých krajinách sveta. V bazilikách minor sa každý rok osobitným spôsobom slávia sviatok Katedry svätého Petra - 22. februára, slávnosť svätých apoštolov Petra a Pavla - 29. júna, výročie voľby a začiatok pastierskej služby najvyššieho veľkňaza (u Benedikta XVI. to je 19. apríla a 24. apríla), aby sa zjavnejšie prejavilo puto, ktorým sa bazilika minor zjednocuje s rímskou katedrou sv. Petra.

Baziliky na Slovensku

Titulom Basilica minor sa na Slovensku pýšia nasledujúce kostoly (uvádzame dátum vyhlásenia za ba-

ziliky a príslušnosť k diecéze, resp. eparchii):

- Bazilika Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne (23.11. 1964, Bratislavská arcidiecéza)
- Bazilika Navštívenia Panny Márie na Mariánskej hore v Levoči (26.1. 1984, Spišská diecéza)
- Bazilika Zosnutia presvätej Bohorodičky v Lutine (22.6. 1988, Prešovská archieparchia)
- Bazilika Navštívenia Panny Márie na Starých Horách (1.8. 1990, Banskobystrická diecéza)
- Bazilika Povýšenia svätého Kríža v Kežmarku (29.7. 1998, Spišská diecéza)
- Bazilika sv. Emeráma v Nitre (21.10. 1998, Nitrianska diecéza)
- Bazilika sv. Egídia v Bardejove (23.11. 2000, Košická arcidiecéza)
- Bazilika Narodenia Preblahoslavej Panny Márie v Rajeckej Lesnej (11.3. 2002, Žilinská diecéza)
- Bazilika Narodenia Panny Márie vo Vranove nad Topľou (6.9. 2008, Košická arcidiecéza)
- Dóm sv. Mikuláša v Trnave (13.11. 2008, Trnavská arcidiecéza)
- Bazilika Narodenia Panny Márie v Mariánke (2011, Bratislavská arcidiecéza)

Veriaci môžu za určitých podmienok pri návšteve baziliky získať plnomocné odpustky. V bazilike má byť umiestnený znak Svätého Otca, Apoštolského stolca a celé znenie apoštolského breve, ktorým bol udelený titul baziliky. Bazilika men-

šia môže používať aj pápežské skrížené kľúče na zástavách chrámu a na pečiatke.

Národnú svätyňu v Šaštíne či tradičné pútnické miesto Prievidžanov - Baziliku na Starých Horách nie je potrebné predstavovať, preto nahliadnime do histórie menej známych slovenských bazilík.

Katedrála svätého Emeráma v Nitre, stojaca na základoch prvého písomne doloženého kostola na našom území, ktorý kniežatu Pribinovi okolo roku 830 konsekroval salzburský arcibiskup Adalrád, sa v jedenástom storočí spomína ako bazilika, kde boli uložené telá svätých pustovníkov Svorada a Beňadika. Pápež Ján Pavol II. na žiadosť nitrianskeho biskupa kardinála Jána Chryzostoma Korca 21. októbra 1998 obnovil tento starodávny titul.

Kostol Navštívenia Panny Márie v Levoči, postavený v roku 1908 v neogotickom slohu na mieste starodávnej kaplnky, predstavuje miesto, kde sa veriaci ľud okolo Božej Matky zhromažďuje po celý rok, predovšetkým na sviatok Návštevy

Panny Márie. Milostivá socha Panny Márie Levočskej pochádza z osemdesiatych rokov pätnásteho storočia. O kaplnke je zmienka z roku 1311 a tradícia púťi siaha na začiatok štrnásteho storočia. Pápež Ján Pavol II. chrám na Mariánskej hore 26. januára 1984 vyhlásil za baziliku menšiu.

V Rajeckej Lesnej sa nachádza farský Kostol Narodenia Panny Márie, ktorý na baziliku menšiu povýšil pápež Ján Pavol II. dňa 11. marca 2002. Chrám pochádza z roku 1866 (starší kostol, ktorého časť sa v blízkosti zachovala, je z roku 1400). Miesto je od začiatku sedemnásteho storočia vyhľadávaným mariánskym pútnickým miestom vďaka milostivej soche Panny Márie, ktorá je umiestnená na hlavnom oltári. Panna Mária v pravej ruke drží malého Ježiša, v ľavej kráľovské žezlo. Ježiško v ľavej ruke má zemeguľu a pravou rukou žehná. Ned'aleko baziliky sa nachádza kalvária z rokov 1920 - 1921. Od roku 1995 je pútnický areál obohatený o Slovenský betlehem, ktorý okrem ústredného motívu narodenia Pána zobrazuje jednotlivé časti Slovenska. Hlavná púť býva na slávnosť Najsvätejšej Trojice a na sviatok Narodenia Panny Márie.

Farský Kostol Povýšenia Svätého kríža v Kežmarku má začiatky v slovanskej osade. Najstaršie kamenné časti (časti prízemnia veže)

pochádzajú z prvotného románskeho kostola z polovice trinásteho storočia. Cyklus tabuľových malieb hlavného oltára sa datuje do rokov 1450 - 1460. Centrálny výjav dnešného hlavného oltára - ukrižovaný Kristus - pôvodne stál na prekladovom strope tráme v strede kostola. Na hlavný oltár sa dostal v roku 1868. Ide zrejme o najväčšiu časť kostola; predpokladá sa, že je to dielo z dielne krakovského majstra Wita Stwosza z konca pätnásteho storočia, ale nevyučuje sa ani raná práca Majstra Pavla z Levoče. Dňa 29. júla 1998 bol kostol povýšený na basilicu minor. Išlo o prvú nemariánsku baziliku na Slovensku.

Dóm svätého Mikuláša v Trnave sa už v prvej písomnej zmienke o Trnave z roku 1211 spomína ako farský kostol. Prosperujúcemu a vzrástajúcemu sa mestu románsky kostol nevyhovoval, preto za podpory panovníkov Ľudovíta I. a neskôr Žigmunda Luxemburského bol v rokoch 1380-1421 postavený nový chrám. Na kamenných základoch románskeho trojlodia vyrástol kostol bazilikálneho typu. V severnej veži sa nachádza jeden z najväčších zvonov v Európe - zvon svätého Mikuláša. Na impozantnom barokovom oltári v bočnej kaplnke dominuje obraz žehnajúcej Panny Márie Trnavskej. Úcta k obrazu sa rozšírila po roku 1663, keď pri tragických udalostiach počas tureckých nájazdov Panna

Mária na obraze ronila slzy. Dielo pochádza z konca šestnásteho storočia a je kópiou obrazu Panny Márie v Bazilike svätých Alexeja a Bonifáca v Ríme. Trnavskú novému, ktorá sa koná v novembri, navštevujú tisíce mariánskych ctiteľov. Dóm svätého Mikuláša titulom basilica minor ozdobil 9. novembra 2008 Svätý Otec Benedikt XVI.

Medzi najvýznamnejšie svätyne gréckokatolíkov na Slovensku patrí **Bazilika Zosnutia presvätej Bohorodičky v Ľutine**. Nachádza sa v Prešovskom arcibiskupstve. Mimoriadne udalosti sa tu datujú od roku 1851. Nachádza sa tu milostivá ikona Panny Márie. V roku 1855 pápež Pius IX. pútnikom Ľutinskej kaplnky udelil úplné odpustky. V roku 1878 sa začalo s výstavbou Kaplnky Zosnutia Panny Márie, Kaplnky svätej Anny, Kaplnky Svätého kríža a Kaplnky svätého Mikuláša. V roku 1908 bol v Ľutine posvätený nový kamenný chrám. Stojí na mieste dnes už neexistujúceho jedinečného dreveného kostola. Pápež Ján Pavol II. Ľutinský chrám 22. júna 1988 povýšil na baziliku menšiu. Hlavná púť sa koná na sviatok Zosnutia presvätej Bohorodičky (15. augusta).

Na mieste, kde dnes stojí **Bazilika svätého Egídia v Bardejove**, bol v trinástom storočí kláštor cisterciá-

nov. Dnešný rímskokatolícky farský kostol pochádza z pätnásteho storočia. Šesťposchodová sedemdesiatdva metrová veža dnes slúži ako vyhladka. Dňa 23. novembra 2000 Dóm svätého Egídia pápež Ján Pavol II. povýšil na basilicu minor. Historická časť Bardejova s Bazilkou svätého Egídia je zapísaná v Zozname svetového kultúrneho a prírodného dedičstva UNESCO.

-mjl-; foto: internet

Chrám v nás

Kostol. Prechádzame okolo neho každý deň. Jeho múry sa míňajú s našimi myšlienkami na to, čo všetko ešte musíme stihnúť a čo sme nestihli. Nevšímame si ho, prehlíadame, obchádzame. Tak často to robíme. Nezamyšľame sa. Registrujeme ho a ideme ďalej. Kolkokrát za deň, keď okolo neho prechádzame, nám napadne pristaviť sa, pozdraviť, poďakovať...?

Prehliadame chrám, ktorý má veľké rozmery, hrubé múry a na jeho vrchu sa týči majestátny kríž. Čo potom robíme v tom chráme, ktorý je v nás? V tom, ktorý je taký maličký? Ako to vyzerá v ňom? Ako to vyzerá v našom vnútri?

Pamätáte sa na časť z Písma, keď Ježiš prišiel do chrámu a zbadal v ňom predavačov...? Ako veľmi sa rozhneval, poprevracal stoly a vyhnal ľudí? Čo by spravil, keby sme ho do svojho vnútra vpustili my? Neurobil by to isté? Nerozhneval by sa? Páčilo by sa mu, ako náš chrám vyzerá? Páčilo by sa mu, ako sa oň staráme a na čo ho využívame? Využívame náš chrám na to, na čo bol určený? Alebo sme jeho účel

prenechali niečomu úplne inému? Čomusi, čo sa do dnešnej doby hodí viac? Niečomu modernejšiemu?

Prestávame si uvedomovať, že chrám nepostavíme bez Boha. Pretože On je jeho hlavnou súčasťou. Tou, bez ktorej by chrám v nás vyzeral byť vždy prázdny a opustený. My sa rozhodneme, z čoho budeme chrám stavať, ale Boh rozhodne o pevnosti jeho základov. My sa rozhodneme, akej farby budú múry, ale len Boh im vdýchne rozmanitosť. Chrám v nás by bez Neho nemal v sebe život, radosť, silu. Nemal by v sebe nič.

Keď vojdeme do svojho vnútra, čo počujeme? Neprestávajúcu ozvenu, alebo hlas, ktorý odpovedá? Počujeme v ňom len seba a svoje myšlienky, alebo aj odpovede Boha? Je chrám v nás miesto, kam chodíme načerpať silu, kde sa s Bohom dokážeme nerušene rozprávať? Alebo je to len prázdne miesto so stále znejúcimi otázkami, čakajúcimi na odpoveď, ktorá neprichádza?

-ie-

Projektovaním stavieb k Bohu Antoni Gaudí

Niektorí svätci chrámy budovali, iní na ne zbierali finančné a materiálne prostriedky. Kandidát na blahorečenie, španielsky architekt Antoni Gaudí, najväčšiu stavbu svojho života projektoval. Chrám Sagrada Familia v Barcelone dodnes nie je hotový.

Antoni Gaudí sa narodil v roku 1852. Pochádzal z Katalánska. Jeho otec bol kováčom. Syn však nenasledoval otcovské remeslo. Odišiel do Barcelony, kde vyštudoval architektúru. Toto mesto sa stalo jeho celoživotným pôsobiskom.

Mladý rebel

Gaudího život bol plný rozporov. V mladosti bojoval za práva robotníkov, bol členom nacionalistického hnutia. Rozprával len po katalánsky, i napriek tomu, že jeho pokyny museli robotníkom na stavbách prekladať. Svojou kritikou nešetril ani Cirkev.

Tak, ako bol provokatívny vo svojich názoroch, provokatívny bol i vo svojej architektúre. Jeho tvorba bola taká špecifická, že sa nedala zaradiť do žiadneho prúdu vtedajšej doby. Gaudí používal línie odpozorované z prírody. Zároveň bol uchvátený i jej farbami. Pracoval

s farebnými sklíčkami, glazovanými keramickými obkladmi, vytváral úžasné ornamenty. Napr. jeho stavba Casa Milá - meštiansky dom Miláovcov - vyvoláva dojem, že je celá v pohybe. Má farebnú mozaikovú fasádu. Dom rodiny Batllóvcov - Casa Batlló - je zas inšpirovaný kostami. Má stĺpy v podobe kostí, okná v tvare otvorených zvieracích papúl, balkóny ako lebky umrlcov.

Životné dielo

Antoni v mladosti rád vyhľadával spoločnosť, kde na seba upútal pozornosť šviháckym zjavom. Napriek tomu sa neoženil. Ba práve naopak: čoraz viac smeroval k samote a askéze. Posledných dvanásť rokov života zasvätil výlučne stavbe kostola Sagrada Familia (čiže Kostola Svätej rodiny), ktorý sa napriek tomu, že je ešte nie je dokončený, považuje za jeho životné dielo. Celkovo na ňom pracoval 43 rokov.

Pôvodným zámerom bolo v Barcelone vytvoriť chrám, okolo ktorého

mal vyrásť celý komplex sociálnych budov (školy, dielne, konferenčné sály). Projekt bol najskôr zverený inému architektovi, ten sa však neosvedčil. Príležitosť dostal práve Gaudí. Pod jeho vedením nabrala stavba také kolosálne rozmery, že sa začala považovať za katedrálu.

Architektúra tu bola spájaná s náboženskou víziou. Stavba sa stavala len z milodarov a napredovala pomaly. Keď to Gaudímu vyčítali, hovoril: „Katedrálu nepostaví jednotlivec; je to dielo niekoľkých generácií. Dokončí ju sám sv. Jozef.“ Kostol mal pôdorys podobný gotickým chrámom. Gaudí chcel, aby mal osemnásť veží - dvanásť veží malo symbolizovať apoštolov, ďalšie štyroch evanjelistov, Pannu Máriu a Ježiša. Všetky veže mali mať výšku viac ako sto metrov.

Na katedrále sa nachádzajú rôzne scény z Biblie. Je to Boží dom ako kamenný katechizmus, z ktorého sa dajú vyčítať pravdy viery. Každá z fasád je venovaná jednému z aspektov Kristovho pôsobenia (Kristus ako človek, Vykupiteľ a Sudca).

Nečakaná smrť

Gaudí venoval stavbe katedrály všetky svoje sily. Osobne chodil zbierať na ňu financie a zriadil si v nej pracovňu, kde nielen pracoval, ale sa aj modlil a meditoval.

V roku 1926 ho pri ceste z práce zrazila električka. Bol oblečený tak chudobne, že ho nik nespoznal. Považovali ho za bezdomovca a previezli ho do hospicu pre chudobných. Tam ho spoznal nemocničný kaplán, ktorý sa snažil zariadiť jeho prevoz do nemocnice pre zámožných, aby sa mu dostalo adekvátnej lekárskej pomoci. Gaudí to odmietol. „Moje miesto je tu, medzi chudobnými,“ povedal. O tri dni zomrel. So súhlasom pápeža bol pochovaný do krypty ešte nedokončeného chrámu Sagrada Familia.

Krátko po Gaudího smrti sa objavili snahy o jeho blahorečenie, opierajúce sa najmä o jeho život venovaný práci a modlitbe. Napriek tomu, že jeho súkromné a duchovné myslenie nie je veľmi známe, je isté, že jeho diela boli ovplyvnené hlbokou vierou.

Pripravila: Petra Humajová

(Článok bol napísaný v spolupráci s Ing. arch. Silviou Petrášovou.

Použitie zdroje: www.katnoviny.sk;

http://sk.wikipedia.org/wiki/Antoni_Gaud%C3%AD)

Antoni_Gaud%C3%AD)

Sme stavitelia aj opravári zároveň

Múdry je človek, ktorý postaví svoj dom na skale - na pevnom bode.

Svoj život - svoj dom, tehlu po tehle, výhry strieda s prehrami.

Akoby staval sám seba... svoje bytie, svoj kúsok večnosti.

Práve tu, na útese sveta, je ešte viac vystavený víchrom, bleskom, krupobitiu. Je prvý na rane v nárazovej zóne, ako dom - človek, ktorý je v závetrí života na teplom mieste, kde nefučí žiaden uragán, ba ani vánok... je tam iba ticho a pokoj.

Pokoj, kde sa však nič nedeje... ani o nič nejde!

Dom - človek na útese sveta, je vystavený - vystavaný pohromám ako viditeľný terč. Jeho prežitie závisí v pevnom ukotvení, v pevnej viere v Boha.

Svoj vzťah k Bohu stavia na dôvere, tak vzdoruje, zápasí s tým, čo priniesie náš život, náš chlieb každodenný.

Tak vrastá, zapúšťa, spevňuje svoje človečenské korene do skaly viery, stáva sa jej súčasťou prostredníctvom Ducha Svätého.

Sme stavitelia aj opravári zároveň.....

Ešte nám veľakrát strhne víchor, smršť strechu domu... povybíja okná.

Ak nechceme, aby náš život bol iba prázdny, mŕtvym rumoviskom... tak znova a znova tehlu po tehle prikladajme k sebe

Vždy o čosi lepšie, múdrejšie, pevnejšie, hlbšie k výšinám.

Učme sa a poučme sa zo svojich chýb, odovzdajme svoj život Bohu.

Dôverujme mu, pretože životné skúšky sú tu iba preto, aby sme ich prekonávali, vždy znova posilnení o Nádej, že všetko, čo príde v našich životoch, má zmysel.

Zmysel v ľudskom aj v Božom pláne.

Veronika Hoffmannová

Blahoželanie

Dňa 7. júna 2012 si náš rodák, **don Michele (František Huliak)**, člen rádu benediktínov, pôsobiaci momentálne v talianskom Subiacu, pripomenul **15. výročie svojej kňazskej vysviacky**. Do ďalších rokov mu veľa Božích milostí želajú jeho rodinní príslušníci a členovia farnosti Prievidza-mesto.

Spomienka

28. júna 2012 sme si pripomenuli 1. výročie smrti nášho drahého manžela, otca a starého otca, **Vladimíra Čertíka**.

Kto ste ho poznali, venujte mu tichú spomienku.

Smútiaca rodina

15. júl 2012 - 15. nedeľa v Cezročnom období

Č1 - Chod', jasnovidec, ujdí do judskej krajiny, tam jedz chlieb a tam prokuj!
Am 7, 12-15

R - Ukáž nám, Pane, svoje milosrdenstvo a daj nám svoju spásu. Ž 85

Č2 - V ňom máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov...

Ef 1, 3-14

Ev - Zvolal Dvanástich a začal ich posielat' po dvoch. Dal im moc nad nečistými duchmi a prikázal im, aby si okrem palice nebrali na cestu nič, ale aby sa obuli do sandálov a neobliekali si dvojce šiat. A povedal im: „Keď kdekolvek vojdete do domu, ostaňte tam, kým odtiaľ nepôjdete ďalej. Ale keby vás na niektorom mieste neprijali, ani nevypočuli, odíďte odtiaľ a straste si prach z nôh na svedectvo proti nim. Oni išli a hlásali, že treba robiť pokánie. Vyhnali mnoho zlých duchov, pomazali olejom veľa chorých a uzdravovali.“
Mk 6, 7-13

22. júl 2012 - 16. nedeľa v Cezročnom období

Č1 - Beda pastierom, ktorí strácajú a rozháňajú stádo mojej pastviny...

Jer 23,1-6

R - Pán je môj pastier, nič mi nechýba.

Ž 23

Č2 - Ale v Kristovi Ježišovi ste sa teraz vy, čo ste boli kedysi ďaleko, stali skrze Kristovu krv blízkymi.

Ef 2, 13-18

Ev - Apoštoli sa zišli k Ježišovi a porozprávali mu všetko, čo robili a učili. On im povedal: „Pod'ťte vy sami do ústrania a na pusté miesto a trochu si odpočiňte.“ Stále prichádzalo a odchádzalo mnoho ľudí a nemali sa kedy ani najesť. Odišli teda loďou na pusté miesto do samoty. Ale videli ich odchádzať a mnohí sa dovŕpili kam. Pešo sa ta zbehli zo všetkých miest a predstihli ich. Keď vystúpil a videl veľký zástup, zľutoval sa nad nimi, lebo boli ako ovce bez pastiera. A začal ich učiť mnohým veciam.

Mk 6, 30-34

29. júl 2012 - 17. nedeľa v Cezročnom období

Č1 - Daj to ľuďom jest', lebo toto hovorí Pán : Budú jest' a ešte zvýši.

2Kr 4, 42-44

R - Otvor svoju ruku, Pane, a nasýt' nás.

Ž 145

Č2 - Jedno je telo a jeden Duch, ako ste aj povolani v jednej nádeji svojho povolania.

Ef 4, 1-6

Ev - Ježiš vystúpil na vrch, a tam si sadol so svojimi učeníkmi. Keď zdvihol oči a videl množstvo ľudí, povedal Filipovi: „Kde nakúpime chleba, aby sa títo najedli?“ Jeden z učeníkov mu povedal: „Je tu chlapec, ktorý má päť jačmenných chlebov a dve ryby. Ale čo je to pre toľkých!?“ Ježiš povedal: „Usad'ťte ľudí!“ A mužov si tam posadalo okolo päťtisíc. Tu Ježiš vzal chleby, vzdával vďaky a rozdával sediacim, podobne aj z rýb, koľko chceli. Keď sa nasýtili, pozbierali odrobinky a naplnili nimi dvanásť košov. Keď ľudia uvideli, aké znamenie urobil, hovorili: „Toto je naozaj ten prorok, ktorý má prísť na svet.“ On sa utiahol na vrch celkom sám.

Jn 6, 1-15

Pripravila A. Karaková

Farská kronika

od 26. mája 2012
do 25. júna 2012

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Richard Fialka
Samuel Garai
Sofia Anna Junas
Ema Olejníková
Viktória Gajdošíková

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Róbert Švarc a Martina Litvajová
Róbert Janček a Magdaléna Vorobjovová
Róbert Fialka a Ing. Monika Fialková
Róbert Čarády a Alexandra Miklánková
Ondrej Ignác a Monika Černáková
Tomáš Slobodník a Kristína Hasprová
Michal Hintošínska a Katarína Homolová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zomrelými:**

Jozef Pánik, 87 r.
Klára Kršková, 69 r.
Ján Vážan, 64,r.
Emil Lapšanský, 74 r.
Helena Konušová, 84 r.
Emília Novodvorská, 88 r.
Ľubomír Hlinka, 71 r.
Emil Futák, 73 r.
Júlia Štukovská, 89 r.
Michal Leporis, 82 r.
Rozália Takácsová, 78 r.
Jana Kopálová, 28 r.
Stanislav Švorc, 71 r.
Vladimír Buda, 70 r.
Rudolf Vojtko, 79 r.
Helena Chudá, 91 r.
František Hula, 77,r.
Lýdia Nováková, 65 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mgr. Martin Dado, dekan
Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

M. Melicherčíková, A. Gálová,
A. Karaková, Ing. arch. A. Ugróczy,
Mgr. E. Blašková

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná str. - Silvia Ko-
belová; str. 2 hore - Mária Meli-
cherčíková, str. 2 dole - Lukáš Pá-
leš

Tlač: PATRIA l., spol. s. r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciame.

DUCHOVNÁ OBNOVA

Rímskokatolícka farnosť Prievidza – mesto a Ružencové bratstvo sv.
Bartolomeja Prievidza

Vás pozývajú na

17. duchovnú obnovu

pod vedením

Mgr. Ľubomíra Gregu,
špirituála Kňazského seminára
v Badíne

27. - 28. júla 2012

program v piatok 27.7.2012

9:00 1.prednáška

10:00 ruženec

10:30 svätá omša

Obedná prestávka

14:00 2.prednáška

korunka BM

15:45 sv. ruženec

16:30 sv. omša

Po sv. omši stretnutie horľiteľov ruží
na fare

program v sobotu 28.7.2012

9:00 3.prednáška + diskusia

11:00 ruženec

11:30 záverečná sv. omša

PRIEVIDZSKÁ PŮŤ

k Nanebovzatej
Panne Márii

11. - 12. AUGUST
2012

Radosťou jasám v Pánovi,
duša mi plesá v mojom Bohu. (Iz 61, 10)

Sobota

- 16:30 Slávnostný sprievod z Farského kostola sv. Bartolomeja na Mariánsky vršok
- 18:00 Sv. omša na Mariánskom vršku
- 19:00 Program pre mladých
Host' - Ján Kuneš -
„Ako s Máriou nájsť pravú radosť“
Chvály
- 22:00 Sv. omša pre mladých
(Dominik Jáger - novokňaz)
- 23:00 Adorácia so spevom

Nedeľa

- 7:30 Ranná sv. omša v Mariánskom kostole
- 10:00 Slávnostná sv. omša na Mariánskom vršku
(hlavný celebrant Mons. Marián Bublinc, diec. admin.)
- 16:00 Program pre rodiny s deťmi (športový areál SOŠ T. Vansovej). V programe je súťažné popoludnie pre deti, futbalový zápas ženatých proti slobodným a posedenie pri guľáši. Hudobne bude sprevádzať celé podujatie hudobná skupina Necpalanka.